

Защо моята организация е важна за хората?

ЗАЕДНО Е ЧУДЕСНО!

До вчера щях да звуча доста по-компромисно: не знам дали сме важни, но сме нужни. Подкрепяме, помагаме на децата, жените, родителите, семействата. Работим безотказно, всеотдайно, без излишен шум. Вчерашният работен ден обаче промени усещането ми за важноста на моята организация, Център „Мария“ – Горна Оряховица, за хората. Задачата беше да посетим две малки села във Великотърновска област, без транспорт до други населени места, без детска градина. Трябваше да проведем срещи с майки и децата им, да се запознаем с тях и те с нашата организация, да обсъдим заедно евентуално бъдещо сътрудничество. От кметствата ни насочиха към многодетни бедни семейства с малки деца.

В първото село обаче, в уречения час се оказахме само ние. Нямахме време за губене – когато „планината не отива при Мохамед, Мохамед отива при нея“. Неканени, но доброжелателни, се запътихме към къщата на семейство с шест деца. Оказаха се седем – отглеждаха и детенце на познати, живеещи в чужбина. Тримата малчугани, които си бяха въщи, бяха боси, весели и шумни, закачащи се по детски помежду си, прегръщащи любвеобилно две големи черни кучета. Изказано притеснение от жената – „О, вярно, че свекървата донесе бележка, ама аз не й обърнах внимание“. Усмивки, обърнато внимание на децата, разговор с майката, разбиране, колко ѝ е трудно с малките деца, живи и палави. Звучи достойното: „Справяме се. Когато взема детските, купувам дрешки на децата. Сега стана студено, и дрехи, и обувки са нужни, ще трябва да ги подсигурием. По-напред са големите, за да могат да ходят на училище“. Хареса ѝ идеята да се събере група майки и деца. Уточнихме новата ни среща. Разделихме се като приятели.

Към второто село пътувахме с любопитството дали ще се съберат майките и децата. Пристигнахме първи, подготвихме залата, ползвана от пенсионерския клуб. Започнаха да пристигат майки с малки дечица, притихнали, нагласени за случая. Разбира се, веднага обърнахме внимание на децата – предложихме им и те неуверено се заеха да рисуват, подпомагани от майките си и от Зайо, разигран от ръцете и гласа на психолога. Малчуганите постепенно се отпуснаха. Първоначалното притеснение и любопитство се замести с радост и доверие. Майките ставаха все по-активни в разговора, децата – все по-весели. Зайо също беше във вихъра си – подскачаше от рисунка на рисунка, свързваше нарисуваното от децата в приказка и печелеше грейналите детски погледи и усмивки. Майките говореха за трудности, радости и притеснения. Прегърнаха идеята да ни посрещат редовно в тяхното село. Искаха да си говорим за грижата и възпитанието на децата, да играем и творим заедно с тях. Върхът в емоционалното преживяване за всички стана кръгчето деца, майки и баби, играещи позабравеното: „В къщи има мишчица...“. Светнали очи, весели физиономии на големи и малки!

Сбогувахме се като приятели. Даже двугодишната Габи, която през цялото време срамежливо се гушкаше в майка си, дойде да каже „довиждане“ на Зайо. Една от присъстващите баби отсече: „Не, че нашите деца не играят на площада, ама днес играхме всички заедно, беше различно. Заедно е чудесно!“.

През цялото време на пътуването обратно към Център „Мария“ ни държеше еуфорията от добрата среща и смислената работа. Почувствах се „Продавач на надежда“, усетих наладата и отговорността от това. В този момент усетих важноста на организацията ни за тези хора, ограничени в малкия си свят, потънали в борба за съществуване, но обичащи и загрижени за децата си. Важна е организацията ни за тях заради доверието, че искаме и можем да им помогнем в това, децата им да станат по-весели, по-умни, по-социални.

Донка Петрова, психолог, Сдружение „Център Мария“ – Горна Оряховица
16.10.2020г.